3. Ingeval van bevordering door overgang naar een andere categorie beschikt de administratie over een ruime beoordelingsbevoegdheid om voor de nieuw ingevoerde ambten de vereiste criteria van bekwaamheid te bepalen en mitsdien aan de hand van deze criteria en in het belang van de dienst de voorwaarden van het vergelijkend onderzoek vast te stellen.
4. Zowel uit een vergelijking der verschillende taalversies als uit het verband tussen de eerste en de derde alinea van artikel 3 van bijlage III bij het Ambtenarenstatuut volgt duidelijk, dat deze bepaling aldus moet worden uitgelegd dat indien juryleden ambtenaar zijn, zij tenminste dezelfde rang moeten hebben als aan het te bekleden ambt is verbonden, maar dat de leden of de voorzitter van de jury niet noodzakelijkerwijs ambtenaar behoeven te zijn.
5. Het inschakelen van een derde bij het examen van een vergelijkend onderzoek is toegestaan in artikel 3, tweede alinea, van bijlage III van het Statuut, op voorwaarde dat deze slechts een raadgevende stem heeft en dat de jury de eindcontrole op de gang van zaken en haar beoordelingsbevoegdheid behoudt.

In de zaak 90-74

FRANCINE DEBOECK, echtgenote Gelders, ambtenares bij de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Overijse, Stobbaertsdreef 2, ten deze vertegenwoordigd door M. Slusny, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van E. Arendt, advocaat aldaar, Centre Louvigny 34 B IV, rue Philippe II,

verzoekster,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur Th. F. Cusack als gemachtigde, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Cervino, juridisch adviseur van de Commissie, Place de la Gare,

verweerster,

betreffende verzoek tot nietigverklaring van de procedure van het intern vergelijkend onderzoek nr. COM/BS/9/73 alsmede van de daarop gevolgde benoemingen,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars (rapporteur), Kamerpresident, R. Monaco en A. O'Keeffe, Rechters,

Advocaat-Generaal: J.-P. Warner
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten en de tijdens de schriftelijke behandeling door partijen voorgedragen argumenten kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

1. Verzoekster, in 1955 in dienst getreden bij de Hoge Autoriteit van de EGKS en op 1 januari 1960 overgegaan naar de Commissie van de EEG, valt sinds 1 januari 1970 onder salaristrap 8 in de rang C 1, dat wil zeggen de hoogste salaristrap van die rang.

Bij 's Raads verordening nr. 1473/72 van 30 juni 1972 (PB nr. 160 van 16. 7. 1972) tot wijziging van het Statuut van de ambtenaren werden de nieuwe standaardfuncties secretariaatsassistent en adjunct-secretariaatsassistent ingevoerd. Deze functies behoren tot de categorie B en strekken zich uit over de loopbanen B 3 - B 2, respectievelijk B 5 - B 4.

Met het oog hierop besloot de Raad tot omzetting van 45 C 1-posten in 45 B 3-posten, 23 C 2-posten in 30 B 4-posten en 22 C 3-posten in 15 B 5-posten.

Van mening dat voor een omzetting van bezette ambten geen voorafgaande aankondiging van vacature nodig was, publiceerde de Commissie in Personeelskoerier nr. 251 van 16 april 1973 een aankondiging van een intern vergelijkend onderzoek COM/BS/9/73 op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en een examen „voor secretariaatsassistenten en adjunct-secretariaatsassisten". Aan de sollicitanten werd een in juni 1973 opgesteld inlichtingenformulier overhandigd.

2. Het vergelijkend onderzoek bestond uit drie verplichte en twee facultatieve gedeelten. Het verplichte examen omvatte een schriftelijk gedeelte, praktijkgedeelten en twee mondelinge gedeelten. Sollicitanten die voor het schriftelijk gedeelte ten minste 10 van de 20 punten en voor het praktijkgedeelte tenminste 15 van de 30 punten hadden behaald, werden tot het mondelinge examen toegelaten.

Verzoekster die aan het schriftelijke en het praktische examen had deelgenomen, kreeg bij brief van 5 december 1973 bericht dat zij, gezien de behaalde resultaten, niet tot het mondelinge examen was toegelaten. De puntenwaardering werd

haar bij brief van 13 december 1973 meegedeeld. Daarop diende verzoekster op 1 maart 1974 een klacht in overeenkomstig artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren met het doel alle examens opnieuw te doen afnemen. Deze klacht werd bij brief van 21 augustus 1974 afgewezen.

Het onderhavige beroep van 20 november 1974 werd op 21 november 1974 ingeschreven ter griffie van het Hof. Het Hof heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. de gehele procedure van het intern vergelijkend onderzoek nr. COM/BS/9/73 en mitsdien alle daarop gevolgde benoemingen nietig te verklaren;
2. voor zover nodig de weigering om verzoekster te laten deelnemen aan het mondelinge en facultatieve gedeelte nietig te verklaren;
3. de uitdrukkelijke in de brief van de wederpartij van 21 augustus 1974 vervatte afwijzing van verzoeksters klacht nietig te verklaren;
4. de wederpartij te verwijzen in de kosten van het geding.

Subsidiair

5. de wederpartij te gelasten alle stukken, zonder enige uitzondering, betreffende bovengenoemd vergelijkend onderzoek over te leggen, en met name — zijnde echter de navolgende opsomming niet limitatief — de besluiten van de Raad, de voorstukken voor de besluiten der Commissie, de besluiten van de Commissie zelf, alle mededelingen, kennisgevingen en in het algemeen alle bekendmakingen betreffende bovengenoemd onderzoek in de Personeelskoerier of enige andere voor het personeel bestemde publikaties, de notulen van de jury, alsmede alle stukken betreffende het onderzoek die aan de jury en/of aan de bijzitters werden overgelegd om het door de kandidaten behaalde aantal punten te kunnen bepalen en met name alle „situaties" die het onderwerp vormden van de praktijkgedeelten.

Verweerster concludeert dat het den Hove behage:

— de door verzoekster sub IV en V van haar verzoekschrift voorgedragen middelen niet-ontvankelijk te verklaren en derhalve te verwerpen;
— verzoeksters beroep in alle onderdelen ongegrond te verklaren en bijgevolg te verwerpen;
— verzoekster in de kosten te verwijzen.

III — Middelen en argumenten van partijen

1. Als eerste middel wordt schending van artikel 4, tweede alinea, van het Statuut aangevoerd, doordien geen aankondiging van vacature had plaatsgehad. De Commissie acht het middel ongegrond, omdat de verplichting tot bekendmaking van een vacature in artikel 4, tweede alinea, afhangt van de vraag of „het tot aanstelling bevoegde gezag besloten heeft dat in deze vacature moet worden voorzien." In het onderhavige geval was er geen sprake van nieuwe ambten, maar van de omzetting van C-ambten in B-ambten. Toen de procedure van het vergelijkend onderzoek was beëindigd en de lijst van geslaagden was vastgesteld, had men de C-ambten van de 80 bestgeslaagden „opgetrokken" door hen te benoemen tot secretariaatsassistent (B 3) of adjunct-secretariaatsassistent (B 4 of B 5) naargelang van hun rangschikking op de lijst van geschikte kandidaten, overeenkomstig de aankondiging van het vergelijkend onderzoek.

In repliek merkt verzoekster op dat, aangezien het om een bevordering ging, deze slechts kon plaatsvinden ter voor-

ziening in een vacature. Daarom was een aankondiging van vacature vereist. De op omzetting van een ambt gegronde redenering verwart zuiver budgetaire overwegingen met de kwestie van de vacature. De stelling van de „optrekking" van het ambt is in strijd met de bij besluit van de Commissie vastgestelde functieomschrijving, zoals bekendgemaakt in Personeelskoerier nr. 272 van 4 september 1973, en met de in artikel 5 van het Statuut vermelde indeling van de ambten in categorieën naar aard en niveau van de werkzaamheden. Volgens verzoekster is het beginsel van openbaarheid van artikel 4, tweede alinea, fundamenteel, omdat het een garantie voor het personeel vormt.

De Commissie zegt in *dupliek* dat verzoeksters conclusies slechts zouden leiden tot nutteloze en overbodige procedureformaliteiten. Gesteld echter dat er vacatures zouden zijn geweest, dan heeft de Commissie niettemin voldaan aan haar verplichtingen ingevolge artikel 4 van het Statuut. Immers, bij het onderzoek naar de in artikel 29, lid 1, sub a), b) en c), geboden mogelijkheden, kan het gezag besluiten de mogelijkheden tot bevordering of overplaatsing terzijde te laten en een intern vergelijkend onderzoek te houden. In dat geval is het niet meer nodig een vacature aan te kondigen, daar het gezag volledig aan zijn verplichtingen tegenover het personeel heeft voldaan via zijn mededeling aan het personeel en de aankondiging van het vergelijkend onderzoek. Tenslotte heeft verzoekster geen schade geleden, daar zij aan het onderzoek heeft deelgenomen.

2. *Verzoekster* merkt in de tweede plaats op dat het vaststellen en organiseren van één enkel examen voor de twee soorten ambten schending van artikel 5, lid 4, van het Statuut van de ambtenaren oplevert, doordat aldus het verband tussen standaardfuncties en loopbanen van bijlage I van het Statuut wordt miskend; in categorie B zijn immers aan de ambten van assistent en adjunct-assistent twee verschillende rangen verbonden.

Verweerster antwoordt dat zelfs indien men aanneemt dat het houden van één vergelijkend onderzoek ter voorziening in naar aard en niveau totaal verschillende ambten, in strijd is met de geest van artikel 5, dit anders wordt wanneer het zoals in casu, gaat om de toegang tot twee soorten boven elkaar geplaatste ambten, waarvan bovendien de werkzaamheden identiek zijn en die alleen verschillen in het niveau van verantwoordelijkheid waarop de werkzaamheden worden uitgeoefend. Bovendien voorzag de aankondiging in een zodanig systeem om de examenresultaten te beoordelen en de lijsten van geschikte kandidaten vast te stellen, dat men in het eindstadium van het onderzoek tot een passende rangschikking kon komen.

Verzoekster betoogt in repliek dat het Hof wel de geldigheid heeft erkend van een aantal parallelle onderzoeken voor het begeven van ambten van administrateur in dezelfde rang, doch nooit die van één enkel onderzoek voor verschillende ambten, waarbij de benoeming plaatsvindt op grond van het aantal door de kandidaten behaalde punten. Zij is van mening dat juist het aan de B 2 - B 3-ambtenaren toegekende verantwoordelijkheidsniveau hen onderscheidt van de B 4 - B 5-ambtenaren. Het door verweerster gebezigde begrip superpositie kan slechts worden gebruikt wanneer het gaat om rangen van eenzelfde loopbaan.

In *dupliek* geeft verweerster toe dat één vergelijkend onderzoek voor twee loopbanen behorende tot verschillende categorieën (A, B, C, D) inderdaad onverenigbaar is met de algemene systematiek van de betrokken bepalingen, zij het niet uitdrukkelijk verboden. Het is echter anders bij eenzelfde onderzoek voor twee boven elkaar geplaatste loopbanen van dezelfde categorie, vooral indien men bedenkt dat volgens het Statuut deze beide loopbanen bestaan uit ambten die overeenkomen met werkzaamheden van dezelfde aard en hetzelfde niveau. Volgens de functieomschrijving verricht de adjunct-secretariaatsassistent onder toe-

zicht hetzelfde werk als de secretariaats-assistent onder eigen verantwoordelijkheid.

3. Met de derde grief wordt geklaagd dat het blijkens de omstandigheden waaronder het onderzoek heeft plaatsgehad, ging om een vergelijkend onderzoek alleen op de grondslag van een examen, terwijl in de aankondiging sprake was van een onderzoek op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en een examen. De aankondiging mocht sub V dan wel voorzien in een „puntenwaardering" voor de beroepservaring, maar dit is slechts schijn want alleen de diensttijd in de functie werd in aanmerking genomen en niet het belang der functie naar haar specifieke kenmerken. Gezien het doel van het vergelijkend onderzoek, namelijk het openen van een nieuwe loopbaan voor ambtenaren die al enige tijd in de top van hun loopbaan zijn geblokkeerd, moet de aankondiging van een onderzoek waarin slechts een relatief korte diensttijd van 5 jaar bij de Gemeenschappen wordt vereist en waarin de volkomen relatieve waardering van de beroepservaring ondergeschikt wordt gemaakt aan het voordien slagen voor het schriftelijke en praktische schiftingsexamen, worden beschouwd als inconsequent en in strijd met het beginsel „patere legem quam ipse fecisti".

In haar *verweerschrift* merkt de Commissie op dat zij reeds in de „Mededeling aan het personeel" van 16 april 1973 de sollicitanten had gewaarschuwd dat hun ervaring zou worden beoordeeld op grond van een desbetreffend examen. Naast een diensttijd van 5 jaar bij de Gemeenschappen werd in de aankondiging van het onderzoek overigens ook een beroepservaring van tenminste 9 jaar op het gebied van secretariaatswerkzaamheden geëist.

Anderzijds is een voorafgaand schiftingsexamen niet onverenigbaar met de door de Commissie vastgestelde algemene richtlijnen, daar de praktijkgedeelten zo waren opgezet dat de kandidaten blijk konden geven van hun ervaring als secretaresse, terwijl tevens al hun menselijke en beroepskwaliteiten werden getoetst.

In repliek merkt verzoekster op dat zij het recht van de Commissie om een vergelijkend onderzoek op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en een examen te houden, niet betwist, maar van mening is dat de examens niet het beslissend criterium hadden mogen zijn, zoals het geval is geweest wegens hun eliminerend karakter.

Volgens haar zou de raadpleging en bestudering van het persoonsdossier van de sollicitanten, eventueel vergezeld van een aanvullend advies van de meerdere, een veel beter bewijs van de capaciteiten der sollicitanten hebben geleverd.

In *dupliek* ontkent de Commissie dat de zaak ten doel had een nieuwe loopbaan te bieden aan ambtenaren met een grote anciënniteit. Het ging er integendeel om de nieuwe ambten te doen bezetten door de besten van degenen die in aanmerking kwamen, maar tegelijkertijd enigermate de sollicitanten te bevoordelen met anciënniteit zowel in het beroep van secretaresse als in dienst der Gemeenschappen. Door deze verduidelijking ontvalt de grond aan de kritiek op de eis van vijf dienstjaren bij de Gemeenschappen. De door verzoekster aanbevolen raadpleging en bestudering van het persoonsdossier van de sollicitanten is, omdat dit dossier uit verschillende bronnen stamt, in strijd met de grondgedachte van het vergelijkend onderzoek door middel van examens, te weten het onderzoek op voet van gelijkheid van de prestaties van alle sollicitanten door een enkel orgaan dat op allen dezelfde criteria toepast. De kritiek over de waarde van het ene soort examen tegenover het andere ligt trouwens op het niveau van de doelmatigheid en valt niet onder het toezicht van het Hof.

Het adagium „patere legem quam ipse fecisti" staat in casu geheel buiten de zaak, want de Statuutwijziging waarbij de

nieuwe B-loopbanen werden ingevoerd bevatte geen enkele uitzonderingsregel op de bepalingen van het Statuut die de „lex" vormen voor elk vergelijkend onderzoek. De beweerdelijk geschonden „lex" is slechts een eenvoudige gedragslijn, die de Commissie volgens verzoekster zichzelf zou hebben opgelegd, hetgeen de Commissie betwist.

4. Volgens verzoekster is het litigieuze vergelijkend onderzoek eveneens onwettig omdat de juryvoorzitter, hoewel ambtenaar bij zijn benoeming in deze functie, geen ambtenaar meer was op het moment dat hij zijn functie vervulde. Overeenkomstig de geest en de toepassing van het Statuut, zou de voorzitter van een jury ambtenaar moeten zijn bij vergelijkende onderzoeken voor de bevordering van niet-wetenschappelijke ambtenaren.

Op grond van artikel 38 van het Reglement voor de procesvoering werpt de Commissie een exceptie van niet-ontvankelijkheid op, daar de aangevoerde grief volgens haar juridisch niet voldoende is gestaafd. Overigens verzet geen enkele wettelijke bepaling zich ertegen dat personen van buiten de instellingen lid van een jury van een vergelijkend onderzoek zijn. Deze zienswijze komt overeen met de gangbare handelwijze in het nationale ambtenarenrecht.

In repliek merkt verzoekster ten aanzien van de exceptie van niet-ontvankelijkheid op dat enerzijds wegen het beginsel „iura novit curia" en wegens het feit dat het Hof het recht en niet de teksten toepast, verzoekster niet een bepaalde tekst van het Verdrag of het document waarop hij zich beroept behoeft aan te geven. Anderzijds kan een in het verzoekschrift aangegeven middel in repliek en zelfs tijdens de mondelinge behandeling nader worden uitgewerkt. Ten gronde meent verzoekster dat uit artikel 3, eerste en derde alinea, van bijlage III van het Statuut van de ambtenaren volgt dat de juryleden uit de ambtenaren moeten worden gekozen.

In *dupliek* merkt de Commissie op dat artikel 3, derde alinea, van bijlage III, bepalende dat „de uit de ambtenaren gekozen juryleden tenminste dezelfde rang dienen te hebben als aan het te bekleden ambt is verbonden" nu juist alleen van toepassing is wanneer de juryleden ambtenaar zijn. Het feit dat de eerste alinea van dit artikel bepaalt dat één jurylid „een door het personeelscomité aangewezen ambtenaar" is, laat geen enkele conclusie toe omtrent de andere leden van de jury. De Commissie merkt op dat verzoekster niet heeft gesuggereerd dat zij enige schade heeft geleden in verband met het feit dat de jury werd voorgezeten door een gewezen ambtenaar.

5. In een vijfde grief klaagt verzoekster over de opzet en de uitvoering van de praktijkgedeelten. Hierbij was een nieuwe formule gevolgd die, aldus de initiatiefnemers, was bedoeld om personen met grote ervaring in secretariaatswerkzaamheden niet af te schrikken van een vergelijkend onderzoek dat zou zijn gebaseerd op al te theoretische kennis en in hun ogen daardoor minder ervaren sollicitanten die de school nog niet zolang achter zich hadden, zou begunstigen. De resultaten van het onderzoek toonden aan dat het beoogde doel niet was bereikt: sollicitanten met een lange ervaring als secretaresse, een grondige vorming in hoger secretariaatswerk en goede beoordelingen waren afgevallen ten gunste van sollicitanten zonder veel ervaring, die vaak door de eersten waren opgeleid.

Verzoekster laakt dat de examens anders verliepen dan aangekondigd in de Mededeling aan het personeel, verschenen in de Personeelskoerier van 16 april 1973, of in het in juni 1973 aan de sollicitanten overhandigde inlichtingenformulier. De examens hadden de vorm van „psychotechnische tests" waarbij binnen een bepaalde tijd moest worden geantwoord op vragen over fictieve situaties, zonder verband met de taken van directiesecretaresses bij de administratie.

De Commissie antwoordt dat verzoeksters bezwaren tegen de opzet en het

verloop van de examens alle betrekking hebben op het praktijkgedeelte, waarvoor verzoekster was geslaagd. Het middel is dus bij ontbreken van belang niet-ontvankelijk. Dat verzoekster niet tot de mondelinge examens was toegelaten, kwam — overeenkomstig de bepalingen van de aankondiging van het onderzoek — omdat zij was gezakt voor het schriftelijk examen, waarop zij geen kritiek heeft.

Ten gronde wijst de Commissie erop dat met het onderzoek geenszins was beoogd de oudste ambtenaren systematisch te begunstigen. Zij ontkent dat er een verschil was tussen het inlichtingenformulier en het verloop van het examen dat geenszins een „psychotechnisch examen" was, maar in feite een praktijkexamen om de menselijke en beroepskwaliteiten van de sollicitanten te toetsen.

Wat de rechtsgrond van het middel betreft merkt verzoekster in repliek op, dat zij niet verplicht is de oorzaak van de ingeroepen nietigheid aan te geven, zodra het relaas der feiten duidelijk genoeg is om de aard van de nietigheid te doen begrijpen. Het Hof kan in elk geval naar de algemene rechtsbeginselen verwijzen, met name de gelijkheid van ambtenaren en in zekere zin de bescherming van verworven rechten. Voorts is onbetwistbaar dat de Commissie zich moet houden aan het beginsel „patere legem quam ipse fecisti".

Verzoekster vraagt het Hof na te gaan of het vergelijkend onderzoek zoals dit was vastgesteld en uitgevoerd, overeenkomt met de kennelijke bedoelingen van de wederpartij, zoals deze uit de notulen van de Commissie en uit de voorstukken kunnen worden afgeleid en in elk geval blijken uit de Mededeling aan het personeel. Zij verzoekt het Hof tevens na te gaan of bepaalde examengedeelten en de inrichting daarvan overeenstemmen met de teksten die de wederpartij binden.

In *dupliek* antwoordt de Commissie dat verzoekster op het stuk van schending van algemene rechtsbeginselen geen enkel bewijs heeft geleverd van een incongruentie tussen de door haar vermelde bedoelingen van het examen en de wijze waarop het examen is verlopen. De kritiek van verzoekster op de waarde van het praktijkgedeelte behoort uitsluitend tot het gebied van de opportuniteit en de doeltreffendheid en niet tot dat van de wettigheid.

6. Verzoekster heeft tenslotte kritiek op het feit dat zowel voor de keuze van de examenopgaven als voor de beoordeling een particuliere onderneming is ingeschakeld. Bovendien kon de jury het examenwerk en de puntenwaardering niet controleren, daar de resultaten per computer waren berekend.

Deze kritiek is volgens de Commissie ongegrond. De jury in het onderzoek COM/BS/9/73 had zich laten bijstaan door een aantal bijzitters, te weten drie deskundigen van een particuliere firma, en de overigen ambtenaren in functie. De deskundigen hadden het praktijkexamen ontworpen en uitgewerkt en vervolgens de antwoorden onderzocht en rapport uitgebracht aan de jury die de definitieve puntenwaardering had opgemaakt aan de hand van de gegevens, waaronder de antwoorden van de sollicitanten. De Commissie geeft te kennen dat op grond van de in artikel 6 van bijlage III bij het Statuut voorgeschreven geheimhouding van de werkzaamheden van de jury, de notulen van de jury slechts op uitdrukkelijk verzoek van het Hof zullen worden overgelegd. Verzoekster heeft immers geen schijn van bewijs bijgebracht tot staving van haar beweringen.

In *repliek* dringt verzoekster aan op de overlegging van de notulen, daar alleen deze een controle van de verklaringen van de Commissie mogelijk maken. Het in artikel 6 van bijlage III van het Statuut neergelegde beginsel dient te wijken zodra een openbaar belang in het geding is.

Ten aanzien van de door de Commissie verlangde bewijzen, merkt verzoekster op

dat ambtenaren verstoken zijn van elk bewijsmiddel en slechts met beweringen kunnen komen. Het Hof echter zou krachtens zijn bevoegdheden met name op grond van artikel 21 van 's Hofs EEG-Statuut en van de ruimere tekst van artikel 23 van het EGKS-Statuut, zich de gedingstukken kunnen doen overleggen.

In *dupliek* antwoordt de Commissie dat de verplichting om een begin of een eerste element van bewijs van feitelijke beweringen bij te brengen ook in het administratieve recht bestaat. Zij produceert uittreksels van notulen van 1 december 1973 over twintig vergaderingen van de jury, waaruit blijkt dat tijdens deze vergaderingen de jury zelf de puntenwaardering van het gewraakte examen had onderzocht en de puntenlijst had vastgesteld.

Ter terechtzitting van 26 juni 1975 hebben partijen de tijdens de schriftelijke behandeling gebezigde argumenten nader uitgewerkt.

Overwegende dat de advocaat-generaal ter terechtzitting van 18 september 1975 conclusie heeft genomen.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het op 21 november 1974 ter griffie ingekomen beroep in hoofdzaak strekt tot nietigverklaring van het door de Commissie gehouden intern vergelijkend onderzoek op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en een examen, COM/BS/9/73, voor de ambten van secretariaatsassistent in de rangen B 3 - B 2 en adjunct-secretariaatsassistent in de rangen B 5 - B 4, en mitsdien tot nietigverklaring van de daarop gevolgde benoemingen;

2 dat verzoekster verschillende middelen aanvoert, waarvan het eerste klaagt over het ontbreken van een aankondiging van vacature vóór de aankondiging van vergelijkend onderzoek, en de andere over vermeende onregelmatigheden bij de inrichting en het verloop der examens en de onverenigbaarheid hiervan met het oogmerk van de Raad bij de vaststelling van verordening nr. 1473/72 van 30 juni 1972 (PB nr. L 160 van 16 juli 1972, blz. 1) tot wijziging van bijlage I van het Ambtenarenstatuut door de instelling van twee nieuwe standaardfuncties;

3 Overwegende dat de Commissie, teneinde tegemoet te komen aan de wensen van de directiesecretaressen en hoofdsecretaressen in de loopbaan C1 evenals van de secretaressen-stenotypisten in de loopbaan C 3 - C 2, die aan het einde van hun loopbaan veelvuldig in deze rangen zijn geblokkeerd, en van mening „dat ongeveer 10 % van deze secretaressen secretariaatswerkzaamheden van categorie B uitoefenen", van de Raad toestemming verkreeg tot omzetting van een bepaald aantal voordien in categorie C gerangschikte ambten in amb-

ten van secretariaatsassistent in de loopbaan B 3 - B 2 en van adjunct-secretariaatsassistent in de loopbaan B 5 - B 4;

4 dat de Commissie, zonder een aankondiging van vacature bekend te maken, een intern vergelijkend onderzoek op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en een examen heeft georganiseerd, waarvoor onder meer werd bepaald dat de 40 bestgeslaagden, voor zover zij voor de verplichte examengedeelten samen ten minste 70 punten hadden behaald, zouden worden aangesteld in de omgezette ambten van secretariaatsassistent in de rang B 3, en de 40 volgende geslaagden, voor zover zij 60 punten hadden behaald, in de ambten van adjunct-secretariaatsassistent in de rang B 5;

5 dat dit vergelijkend onderzoek, van gelijke inhoud voor de ambten van secretariaatsassistent (B 3 - B 2) en adjunct-secretariaatsassistent (B 5 - B 4), naast facultatieve gedeelten bestond uit verplichte gedeelten, en wel eerst een schriftelijk en daarna een praktijkgedeelte, en voor de sollicitanten die hiervoor waren geslaagd, nog een mondeling gedeelte;

6 dat tenslotte een systeem van extra punten werd vastgesteld voor de geslaagden met een langere diensttijd als secretaresse bij de Gemeenschappen en/of eerdere beroepservaring in secretariaatswerkzaamheden;

7 dat aldus het vergelijkend onderzoek, zonder in beginsel andere kandidaten uit te sluiten, duidelijk de secretaressen van de Commissie in de loopbanen C 1 en C 3 - C 2 bevoordeelde;

8 dat verzoekster, directiesecretaresse in de rang C 1, na deelneming aan de schriftelijke en praktijkgedeelten, bericht kreeg dat zij niet tot het mondelinge examen was toegelaten;

9 Overwegende dat, alvorens over te gaan tot het onderzoek van het eerste middel, zij opgemerkt dat men kan twijfelen aan de rechtmatigheid van een procedure die erop neerkomt dat voor de noodzakelijk geachte herwaardering van bepaalde ambten die welke, uit een reeks ambten, in feite zullen worden geherwaardeerd, niet overeenkomstig de eisen van artikel 5 en bijlage I van het Statuut op algemene en abstracte wijze volgens de aard en het niveau van de daaraan verbonden werkzaamheden worden vastgesteld, maar eerst a posterio-

ri, op grond van de bij een vergelijkend onderzoek behaalde resultaten van de dragers dier ambten, die overigens dezelfde werkzaamheden zullen blijven verrichten als tevoren;

10 dat evenwel dit middel niet is aangevoerd en volgens het Hof ook niet ambtshalve behoeft te worden onderzocht;

Eerste middel

11 Overwegende dat volgens verzoekster het litigieuze vergelijkend onderzoek moet worden nietigverklaard, omdat de aankondiging van vergelijkend onderzoek niet werd voorafgegaan door een aankondiging van vacature, zoals vereist in artikel 4, tweede alinea, van het Ambtenarenstatuut;

12 Overwegende dat dit middel, betreffende een vormvoorschrift waarvan de rechtmatigheid van de betwiste handeling afhangt, niet-ontvankelijk is bij gebrek aan belang van verzoekster;

13 dat de aankondiging van vacature op straffe van schending van artikel 4, tweede en derde alinea van het Statuut, noodzakelijk moet voorafgaan aan de aankondiging van vergelijkend onderzoek, teneinde het tot aanstelling bevoegde gezag in staat te stellen te onderzoeken of vóór een procedure van vergelijkend onderzoek niet bij wege van overplaatsing of bevordering in de vacature kan worden voorzien;

14 dat evenwel verzoekster geen enkele baat kon hebben bij een dezer beide maatregelen, daar het voor haar als ambtenares van categorie C erom ging toegang te krijgen tot een ambt in categorie B, hetgeen krachtens artikel 45, lid 2, van het Statuut slechts mogelijk is na een vergelijkend onderzoek;

15 dat dit verzuim overigens ook als bezwarend kon worden ondervonden door eventuele sollicitanten die daardoor waren verhinderd aan het vergelijkend onderzoek deel te nemen, maar dat dit met verzoekster niet het geval is;

16 dat het middel derhalve moet worden verworpen;

Tweede middel

17 Overwegende dat volgens verzoekster het bestreden besluit schending oplevert van artikel 5 van het Ambtenarenstatuut, betreffende de indeling der ambten en de omschrijving der met elke standaardfunctie overeenkomende werkzaamheden, doordat slechts een enkel vergelijkend onderzoek is gehouden voor verschillende ambten die overeenkomen met verschillende rangen;

18 Overwegende dat het houden van eenzelfde vergelijkend onderzoek voor verschillende ambten onverenigbaar zou zijn met voornoemd artikel 5, indien hieruit zou volgen dat het examen de jury kennelijk niet in staat zou kunnen stellen tot een juiste beoordeling van de vereiste bekwaamheden voor de vervulling van de ene ofwel de andere vacature;

19 Overwegende dat volgens de functie-omschrijving, vastgesteld bij het besluit van de Commissie van 28 mei 1973, de ambten van secretariaatsassistent (B 3 - B 2) en adjunct-secretariaatsassistent (B 5 - B 4) de verrichting van grotendeels soortgelijke taken, maar met een verschillende graad van verantwoordelijkheid inhouden, waarbij de secretariaatsassistent in staat moet zijn „aan de hand van algemene richtlijnen" moeilijke en ingewikkelde secretariaatswerkzaamheden te vervullen, terwijl de adjunct-secretariaatsassistent dezelfde werkzaamheden „onder toezicht" moet verrichten;

20 dat onder deze omstandigheden het houden van een enkel vergelijkend onderzoek met de bedoeling de meest verantwoordelijke functies voor te behouden aan de bestgeslaagde kandidaten en de functies met minder grote verantwoordelijkheid aan hen die daarop volgen, geen schending oplevert van voornoemd artikel 5;

21 dat het middel mitsdien moet worden verworpen;

Derde middel

22 Overwegende dat verzoekster voorts betoogt dat, terwijl het om een vergelijkend onderzoek op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en een examen ging, verweerster teveel belang heeft gehecht aan de examens en onvoldoende aan de schriftelijke bewijsstukken der sollicitanten;

23 dat zij ten deze gewag maakt van uitlatingen van Commissieleden, volgens welke het de bedoeling was de eindloopbanen van categorie C door te trekken in een hogere categorie;

24 dat zij, teneinde haar stelling te kunnen staven, het Hof verzoekt overlegging te gelasten van alle documenten en notulen van de Commissie die hebben geleid tot de aankondiging van het vergelijkend onderzoek;

25 Overwegende dat vaststaat, zoals hierboven is aangegeven, dat het litigieuze vergelijkend onderzoek ten doel had aan bepaalde categorieën ambtenaren die waren of dreigden te worden geblokkeerd in de rangen van categorie C, een toegangsmogelijkheid tot de rangen van categorie B te geven;

26 dat evenwel noch uit de Mededeling aan het personeel van 6 juni 1972 van het Commissielid Coppé (bijlage 5 bij de repliek), noch uit zijn mededeling vóór de aankondiging van vergelijkend onderzoek, de bedoeling kan worden opgemaakt het onderzoek zodanig te organiseren dat in feite praktisch automatisch een verlenging van de loopbaan wegens anciënniteit werd gewaarborgd;

27 dat trouwens, indien zulks het geval ware geweest, het tot aanstelling bevoegde gezag de artikelen 7 en 27 van het Statuut zou hebben miskend;

28 dat mitsdien het verzoek om overlegging van stukken moet worden afgewezen;

29 dat, waar het ging om een overgang naar een andere categorie en een vergelijkend onderzoek derhalve onontbeerlijk was, de Commissie over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikte om voor de nieuw ingevoerde ambten de vereiste criteria van bekwaamheid te bepalen en mitsdien aan de hand van deze criteria en in het belang van de dienst de voorwaarden van het onderzoek vast te stellen;

30 dat uit niets is gebleken dat de Commissie de grenzen van de haar op dit gebied toekomende beoordelingsbevoegdheid zou hebben overschreden;

31 dat het middel derhalve moet worden verworpen;

Vierde middel

32 Overwegende dat verzoekster voorts betoogt dat het vergelijkend onderzoek onrechtmatig is, omdat de voorzitter van de jury niet de hoedanigheid van ambtenaar had;

33 Overwegende dat artikel 3 van bijlage III bij het Ambtenarenstatuut bepaalt:

„De jury bestaat uit een voorzitter, één of meer door het tot aanstelling bevoegde gezag aangewezen personen en een door het personeelscomité aangewezen ambtenaar.

Voor bepaalde examens kan de jury zich doen bijstaan door één of meer bijzitters die een raadgevende stem hebben.

De uit de ambtenaren gekozen juryleden dienen ten minste dezelfde rang te hebben als aan het te bekleden ambt is verbonden";

34 dat verzoekster ten onrechte uit deze tekst en met name uit de derde alinea afleidt, dat de juryleden ambtenaar zouden moeten zijn;

35 dat zowel uit een vergelijking der verschillende taalversies als uit het verband tussen de eerste en de derde alinea van artikel 3 duidelijk volgt dat deze bepaling aldus moet worden uitgelegd dat indien juryleden ambtenaar zijn, zij tenminste dezelfde rang moeten hebben als aan het te bekleden ambt is verbonden, maar dat de leden of de voorzitter van de jury niet noodzakelijkerwijs ambtenaar behoeven te zijn;

Vijfde en zesde middel

36 Overwegende dat in het vijfde en zesde middel kritiek wordt geoefend op de opzet van bepaalde examengedeelten en met name de inschakeling voor de praktijkgedeelten van een particuliere firma die gebruik maakte van een computer;

37 Overwegende dat deze kritiek op de meer of minder gelukkige organisatie van het examen, betrekking heeft op feitelijke elementen die niet afdoen aan de wettigheid van het vergelijkend onderzoek;

38 dat anderzijds het inschakelen van een derde bij het examen is toegestaan in artikel 3, tweede alinea, van bijlage III van het Statuut, op voorwaarde dat deze slechts een raadgevende stem heeft en dat de jury de eindcontrole op de gang van zaken en haar beoordelingsbevoegdheid behoudt;

39 dat niet is aangetoond noch zelfs beweerd dat zulks niet het geval zou zijn geweest;

40 dat deze middelen dan ook moeten worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

41 Overwegende dat verzoekster in het ongelijk is gesteld;

42 dat ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

43 dat echter ingevolge artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering de kosten, door de instellingen terzake van beroepen van de ambtenaren der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste blijven;

HET HOF (Eerste Kamer),

rechtsdoende:

1. **Verwerpt het beroep;**

2. **Verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten zal hebben te dragen.**

Monaco Mertens de Wilmars O'Keeffe

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op zestien oktober negentienhonderdvijfenzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer

R. Monaco